

JANE L. ROJENOVÁ

HUMORNÉ,
MILÉ I TRAGIKOMICKÉ
PŘÍBĚHY OPĚTOVANÝCH
I MARNÝCH CITŮ,
ŠTASTNÝCH NÁHOD
I VYTOUŽENÝCH KONCŮ
VE STYLU FILMU
LÁSKA NEBESKÁ.

MALE
ČERVĚ

A DEVEŤ ŽEN

„Literatura pro ženy ve své nejlepší formě! Kdyby tahle knížka byla šaty, každému by perfektně sedla a lichotila by každé postavě.“

–*Library Journal*

„Jane L. Rosenová nám předkládá hladce plynoucí a svižně se odvíjející příběh jedněch šatů a jejich odyssey.“

–*Shelf Awareness*

„Tato vynikající óda na sílu skvěle padnoucích šatů sleduje devět žen, které si oblečou šaty sezóny, a jejich příběhy lásky, zrady i nových začátků.“

–*People*

Malé černé a devět žen jsou knihou pro snílky i beznadějně zamilované a pro všechny, kdo hledají v životě nový směr a jiskru... Bez ohledu na to, že se pro to budou muset vydat do víru nakupování.

–*The New York Daily News*

„Svým hřejivě vtipným debutem Jane L. Rosenová napsala milostný dopis městu New York a vykreslila přitom pestrobarevný obrázek žen, které tu se svými nadějemi i sny žijí. Malé černé získaly takovou pozornost v literatuře naposledy ve *Snídani u Tiffanyho*. Ať už jste oblečeni ve stylovém kostýmku, nebo sedíte doma v pyžamu, s touhle knížkou si jistě přijdete na své.“

– *Katie Couricová*

„Vynikající, zábavné čtení o jedněch dokonalých malých černých, skvěle střižené na léto.“

– *Jo Piazza and Lucy Sykes,*
autoři knihy Tý potvoře to nedaruji (Metafora, 2015)

„Malé černé a devět žen patří k tomu nejlepšímu, co bylo napsáno v ženské literatuře, a je oslavou města New York. Tenhle kouzelný příběh je postaven na příhodách jedněch malých černých a žen, které si je obléknou. Nezákladné, příjemné a vtipně přidržené letní čtení. Budete mít chuť vyšťárat ve skříni svou osvědčenou černou klasiku a zapojit se do hry.“

–Huffington Post

„V tomto půvabném románu se volně proplétají příběhy devíti žen (a několika mužů), do nichž nějak zasahují jedny konkrétní malé černé. ... rozkošná sada povídek, která se točí kolem obchodního domu Bloomingdale's. Rychle ubíhající čtení, které je místy hluboce dojemné a vzápětí vás rozesměje nahlas. Naprosto neodolatelné pro čtenáře literatury pro ženy.“

–Booklist

„Pokud jste bývalá náctiletá fanyinka *Sesterstva putovních kalhot*, pak vás dozajista potěší tento příběh pro dospělé o devíti ženách z New Yorku, jejichž život se promění poté, co vklouznou do jedněch výjimečných malých černých.“

–InStyle.com

„Neobyčejný, osvěžující a hřejivý román plný osobitého humoru... Chvillemi veselou, pak zase dojemnou knihu Jane Rosenové není možné odložit.“

–RT Book Reviews

„Kouzelný příběh, který se točí kolem jedněch malých černých a života několika Newyorčanů... Všechno v něm funguje. Každý příběh má svůj scénář a odvíjející se děj se k němu vždy v některé další kapitole vrátí... Prvotina Rosenové je především o vztazích, které popisuje přímočaře a s humorem a které prostřednictvím překvapivých zápletek vede k zajímavému rozuzlení. Číst ji je požitek...“

–Kirkus

JANE L. ROSENOVÁ

MALE ČERVĚ

A DEVEŤ ŽEN

JANE L. ROSENOVÁ

MALE ČERVÉ
A DEVE ŽEN

*Přeložila
Kateřina Harrison Lipenská*

Copyright© 2016 by Jane L. Rosenová
Translation © Kateřina Harrison Lipenská
Czech edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-643-9(pdf)

Obsah

PROLOG	
Molo	15
1. KAPITOLA	
Sedmá avenue	21
2. KAPITOLA	
Slavný filmový herec	28
3. KAPITOLA	
Červený koberec	37
4. KAPITOLA	
Odvěký příběh věku	44
5. KAPITOLA	
Do jámy lvové	51
6. KAPITOLA	
Zrod Detektivní agentury Pštros	59
7. KAPITOLA	
Hádej, kdo přijde na večeři?	65
8. KAPITOLA	
Stá klientka Detektivní agentury Pštros	70
9. KAPITOLA	
Večeře ve Four Seasons	73
10. KAPITOLA	
Večeře ve Four Seasons	77
11. KAPITOLA	
Mimo město	82
12. KAPITOLA	
Láska na neděli	88

13. KAPITOLA	
#TohleJsemNeplánovala	93
14. KAPITOLA	
Pondělí	103
15. KAPITOLA	
Trápení v Detektivní agentuře Pštros	106
16. KAPITOLA	
Jak obléknout hvězdu Broadwaye	117
17. KAPITOLA	
Já a moje přítelkyně naoko	122
18. KAPITOLA	
Láska na odpoledne	132
19. KAPITOLA	
Premiéra	135
20. KAPITOLA	
Teplákovka Juicy Couture vs. burka	140
21. KAPITOLA	
Chvilka nerozvážnosti v Detektivní agentuře Pštros	143
22. KAPITOLA	
Šaty nedělají člověka	153
23. KAPITOLA	
Rozchod	158
24. KAPITOLA	
Miluju New York!	160
25. KAPITOLA	
Až po uši v Detektivní agentuře Pštros	165
26. KAPITOLA	
Vtip jménem Flip	169
27. KAPITOLA	
Nesnáším loučení	174
28. KAPITOLA	
Řekněte Hankovi, že to ze mě vymlátíli	177

29. KAPITOLA	
#SledujteMě	180
30. KAPITOLA	
Zavátí sněhem	188
31. KAPITOLA	
A. Tenhle příběh má špatný konec	
B. Nebudete z toho smutní	192
32. KAPITOLA	
Balkon kina Paris Theatre	199
33. KAPITOLA	
Dokud nás smrt nerozdělí	205
34. KAPITOLA	
Kouzelný čas	208
35. KAPITOLA	
Konec dobrý, všechno dobré	210
36. KAPITOLA	
Vzkříšení Daphne Beauregardové	215
37. KAPITOLA	
Konec a začátek	217
PODĚKOVÁNÍ	221
O AUTORCE	223

*Věnováno překrásné vzpomínce na
Ruthellen Levenbaum Holtzovou*

„Na šatech je nejdůležitější žena, která je nosí.“

YVES SAINT LAURENT

PROLOG

Molo

Sally Ann Fennelyová, modelka

Věk: čerstvých 18

„Zašpendli to!“ Garderobiéři byli celí napružení.

Co má zašpendlit? přemýšlela jsem. „Au!“ Aha. Mě.

Byl to totální blázinec. Na castingu mě měřili aspoň pětkrát. Myslela jsem, že to byla ta nejhorší část, padesát nažhavených modelek v černých spodničkách vyrovnaných v řadě, a vsadím se, že všechny myslely hlavně na cheeseburgery. Tenhle konkurz byl úplně jiné kafe, než na co jsem byla zvyklá doma v Alabamě.

Ztěžka jsem ze sebe vysoukala první slova toho dne: „Jsou mi velký. Možná byste je měli dát nějaký větší holce.“

„Žádný větší holky tady nejsou,“ zamumlal špendlíčí garderobiér.

Rozhlédla jsem se. Měl pravdu. Ještě minulý týden jsem byla ta hubená, nejhubenější holka na jih od Pensylvánie. Říkali mi špagetka Sally a ptali se mě, jestli musím ve sprše tancovat, abych se namočila. A teď jsem velká holka.

„Zařad se!“ zařval. Zařadila jsem se.

Snažila jsem se soustředit: nádech, výdech, jedna noha, druhá noha. Nádech. Výdech. Holka za mnou mě vytrhla z koncentrace tím nejsilnějším newyorským přízvukem, který jsem kdy slyšela.

„Myslím, že máš možná šaty sezony,“ řekla. Znělo to spíš jako varování než konstatování.

„Šaty sezony?“ Nechápala jsem, o čem mluví. Byla jsem ráda, že dýchám. Přibližovaly jsme se k molu.

„Každý rok jsou to jedny šaty,“ začala vysvětlovat. „Vybíraj je támhle ty lidi, co sedí v první řadě. Vidíš je?“ Ukázala k mezeře mezi dvěma obřími závěsy. Jak se zavlnily, na chvíli jsem zahlédla diváky. A hned jsem toho litovala.

Mluvila dál. „Jak přijde podzim, tyhle lidi v první řadě dostanou ty šaty na obálky časopisů, na červený koberec a do výloh. A většinou jsou to malé černý, jako ty tvoje.“

Její hlas skoro přehlušil to, jak byla krásná. Vypadala jako nějaká herečka ze starých němých filmů, na které vždycky vzpomínala babička a které s příchodem zvuku najednou zmizely. Případalo mi, jako by byla z jiného světa. No jo, kdybych já mluvila se svou jižanskou ospalostí, asi by jí to přišlo podobný. Přesně z tohohle důvodu jsem od příjezdu do New Yorku sotva promluvila. Když už mluvím, tak fakt krátce a dávám si záležet. Dokážu uhrát větu nebo dvě, ale snadný to není. Snažím se mluvit tak třikrát rychleji než normálně, protože jinak se lidi tváří, že ze mě chtějí ty slova vyždímat jak z mokrého hadru. A při tom musím stejně rychle myslet, což taky není zrovna jednoduchý. Je jasný, že oni mi nerozumí úplně stejně, jako já nerozumím jim. Člověk by si myslel, že tím jsme na tom všichni stejně, ale tak to není. Ne tady.

A nejsem rozhozená jen z toho, že mám mluvit, chození je úplně stejně beznadějný. Hned první den ve městě jsem udělala tu chybu, že jsem se na ulici z něčeho nic zastavila, a hned do mě vrazil nějaký chlap. „Seš normální?“ zařval. Jako bych zašlápla brzdu na dálnici. Představovala jsem si ten dominový efekt, jak se celé město postupně kácí, a všechno kvůli mně.

Další den přišlo. I za sucha je těžký se městem prodírat, natož pak v lijáku. Místní se vyhýbali kalužím, nadzvedávali a sklápěli deštníky tak dokonale synchronně, že jsem ztratila veškerý sebevědomí a nedostala se ani zpod střechy domu, kde bydlím. Jako by se všichni nau-

čili choreografii na ten den předem. Zůstala jsem zalezlá, dokud zase nevysvitlo slunce.

Ta holka s tím hlasem pořád mlela o těch šatech. Mezi námi a molem bylo teď asi deset holek.

„Ještě mají šanci jedny šaty ze včerejší přehlídky, který měla moje kámoška Adeline. To by taky mohly bejt šaty sezony. Adeline říkala, že blesky lítaly, hlavně když byla na konci mola. Doufá, že to budou ty její šaty. Chtěla bych bejt taková kámoška, která by taky doufala, že to budou ty její šaty. Ale nejsem. Upřímně, nesnesla bych vidět ji na obálce *Women's Wear Daily*. Šaty sezony jsou vždycky na obálce *Women's Wear Daily* těsně před tím, než je vypustí do světa a všichni se pak přetahují, kdo si je kam vezme. Tyhle šaty můžou pak bejt klidně slavný a modelka taky. Slyšela jsem, že holka, co je měla před dvěma rokama, dostala roli ve filmu Woodyho Allena. A taky byla úplně nová, jako ty. Úplně nová tvář seš jen jednou, chápeš. A tyhle šaty většinou dostane buď úplně nová holka, nebo nějaká slavná. No a Woody Allen z tý nový udělal slavnou! Myslíš, že je pedofil? Nechci na to myslet.“

Vypadalo to, že ona se na dýchání vůbec soustředit nemusí, ale já jsem nedokázala myslet na nic jinýho. Mezi molem a námi zbývalo už jen osm holek.

A ona pořád mlela. „Na některý věci bych radši nemyslela. Jako třeba minulej tejden mi někdo říkal, že ty kousky citronu, co se dávaj na skleničky, tě můžou zabít. Jsou plný bakterií a víš čeho,“ říkala ta holka, „protože číšníci si nemyjou ruce, ani když jdou ze záchoda. A jako, nepřeháním, ten citron je to jediný, co mi za celý poslední tři roky připomnělo kousek dortu. Co mám jako teď dělat? Radši bych o těch citronech ani Woody Allenovi nic nevěděla.“

Citrony, pomyslela jsem si. Jediný, co si všechny tyhle holky dávají jako dezert, jsou cigarety. U nás doma by se řeklo, že jsou všechny jak přes kopírák. Všechny úplně stejně chodí, tak nějak lehce, jako vánek. Byla jsem

si jistá, že se budou nad molem vznášet. A já, já budu jak školačka v holínkách. A všechny stejně mluví. Do vět vkládají slova, který mi vůbec nedávají smysl. Jako *upřímně* a *fakt* a *prostě*. Upřímně tohle a upřímně tamto. Tak jsem si říkala, jestli všechno ostatní, co vypustí z pusy, je lež. Svý historky taky často začínají větou „Nesud' mě.“ Jako by je to mělo zachránit před basou. „Nesud' mě, spala jsem s tvým přítelem,“ nebo „nesud' mě, včera večer jsem snědla celý ořechový koláč.“ Ale to druhý by se, upřímně, nikdy nestalo. Je to prostě fakt nakažlivý.

Přede mnou šest holek. Vlastně ani nevím, jak jsem se tady ocitla. No, to není tak úplně pravda. Přijela jsem dálkovým autobusem. Když se narodíte s takovým obličejem, jako mám já, a s nohama, co jsou dlouhý až na zem, o jiných možnostech postupně přestanete uvažovat. Ve škole mi to šlo, jenže to skoro nemělo smysl. Když moje jen o maličko mladší sestra Carly přinesla domů vysvědčení, máma ho vždycky celý prostudovala, a na moje se sotva podívala. Moje sestra je malá, jako všichni z mámiiny strany. Vyrostla brzy, na základce byla nejvyšší, a na střední už nejmenší. Je docela chytrá, ale není zrovna génius nebo tak. Já jsem úplně stejně dobrá jako ona. Ale moje známky mámu skoro nezajímaly. „S těmahle nohama,“ říkávala, „stačí, když si najdeš bohatýho chlapa a obtočíš je kolem něj. Carly se musí naučit se o sebe postarat.“ Někdy v tu dobu jsem se přestala snažit.

Nebyly to jen nohy. Měla jsem ten správný obličej, kůži, vlasy, prostě všechno. Takový ten druh krásy, kvůli který se lidi zastaví a zírají, jako by si prohlíželi obraz. Vysoký obraz. Byla jsem bez chyby. Teda zvenku. Uvnitř jsem žárlila na Carly. Mluvila a lidem se buď zalíbila, nebo ne. To já ne. Mně stačilo vejít do místnosti a líbila jsem se všem. Nikdo neslyšel nic, co jsem říkala. Byla jsem tak osamělá, že jsem nakonec odjela do New Yorku, abych mohla stát v řadě stejně dokonalých exemplářů a mezi nima být normální. Tahle část byla skvělá, až doted. Přede mnou už jen čtyři holky, všechny se správně

ným obličejem, kůží a nohama... Počkat, tři. Dala jsem si ruce v bok, aby se mi přestaly třást.

Z transu mě na chvílku vytrhl nosový hlas. „A nejsou to jen citrony, víš co. Ty mentolky v mističkách testovali taky a...“

Doufala jsem, že na sobě nemám šaty sezony. Vypadaly tak prostě. Čekala bych, že šaty sezony budou tak nějak okázale křiklavý, asi jako ta holka, co mi vykecává díru do hlavy. Ty moje jsou vcelku nenápadný. Já teda o módě vím houby. Zním jen to, co jsem viděla v časopisech, a ty jsem si prohlížela jen párkrát, když jsme byly s mámou a s Carly v Batesvillu na nehtech. Tam vlastně moje cesta do New Yorku začala. V jednom časopise byl článek „Mohla byste být modelkou?“. Prošla jsem seznam podmínek. Výška: 175–180 cm. Mám. Prsa: 78–86 cm. Mám. Pas: 56–61 cm. Mám. Boky: 78–89 cm. Mám. V salonu mě hned přeměřily. Než zaschly dvě vrstvy višňově červeného laku, bylo rozhodnuto. Rodiče si stejně nemohli dovolit, abysme šly studovat obě, a „Carly na to měla buňky“.

„Jed!“ Postrčili mě a byla jsem pryč. Bylo to jako skočit z letadla. O skákání z letadla teda taky vím houby. Vstoupila jsem na molo a blesky začaly lítat ze všech stran, přesně jak říkala ta holka. Málem to se mnou seklo. Upřímně.

Sedmá avenue

Morris Siegel, tvůrce střihů v oděvním centru

Věk: skoro 90

Cestou výtahem do šestnáctého patra jsem si na okamžik dovolil se zasnít a představit si obálku *Women's Wear Daily*. Za ta léta jsme se na obálku dostali několikrát, ale tohle byla moje poslední šance, poslední týden módy před tím, než odejdu do penze. Máme jedny šaty, do kterých jsem vkládal naději. Od chvíle, kdy mi náš návrhář ukázal nákres, věděl jsem, že tenhle kus bude něco extra. Skrz těžké prosklené dveře jsem viděl, že nám dovnitř prostrčili tisk, stejně jako každé ráno. Zaostřil jsem a srdce mi poskočilo. Jsou tam! Letošní malé černé jsou moje. Dokonale předvedené nějakou modelkou s velkýma nevinnýma očima, která vypadala, že stojí na molu vůbec poprvé. Ty šaty jsem dělal vlastníma rukama. Šaty sezony! Do obchodů se dostanou zhruba v srpnu, což je za pár měsíců, a než se prodají poslední kusy, bude prosinec a já budu oslavovat konec kariéry. Je to dobrý pocit, odcházet na vrcholu.

Do předváděcí místnosti Maxe Hammera přicházím každý den první, v šest hodin ráno. I dnes, kdy na ulicích Manhattanu leží poslední sněhový poprašek letošní zimy, jsem tady včas. Tedy včas podle mých měřítek. Ostatní se začnou trousit až za několik hodin. Odmknu těžké skleněné dveře, tahem je otevřu a cítím se při tom jako vítěz. Na devadesátiletého chlapa to ujde. Zdobí je zlatý nápis *Max Hammer Ltd.* Ta písmena tu jsou už pětasedmdesát let. Přesně tak dlouho už tyhle dveře